

РЕШЕНИЕ

№ 10542

гр. София, 17.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12191** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал.1, пр.2 от ЗАНН.

С Решение № 3614 от 07.10.2025 г., постановено по НАХД № 12827/2024 г., Софийският районен съд е потвърдил Електронен фиш сер.К, № 6753105, издаден от СДВР, с който на Д. Н. П. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], е наложена глоба в размер на 50 лв. на основание чл.189, ал.4 във вр.с чл.182, ал.1, т.2 от Закона за движението по пътищата /ЗДВП/, за нарушение по чл.21, ал.1 ЗДВП.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят П., който с касационна жалба, подадена в срок чрез адв.Н., обжалва същото. Касаторът се оплаква от неправилно изяснена от СРС фактическа обстановка и навежда доводи, че нарушението е било извършено от друго лице, за което надлежно е уведомил наказващия орган. С жалбата се иска отмяна на касираното решение и отмяна на електронния фиш, както и присъждане на разноски. В с.з. касаторът не се явява, а процесуалният му представител адв.Н. поддържа касационната жалба, моли същата да бъде уважена по изложените в нея доводи. Моли за присъждане на разноски съгласно приложен списък.

Ответникът по касационната жалба - СДВР, в с.з. не изпраща процесуален представител и не взема становище по нея. Чрез юк.П. е подал писмени бележки, но след приключване на съдебното заседание.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София град, като провери обосноваността и правилността на

първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна поради следните съображения:

Районният съд правилно и въз основа на събраните и кредитирани по делото доказателства е установил следната фактическа обстановка: на 06.12.2022 г. около 13,04 ч, в [населено място], [улица], до №326, с посока на движение от [населено място] към [населено място], неустановено по делото лице е управлявало лек автомобил Х. С. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на касатора Д. Н. П., като е се движило със скорост от 65 км/ч. Посоченият пътен участък попада в населеното място, като максимално разрешена скорост на движение е 50 км/ч. Лекият автомобил се е движил с превишена скорост над разрешената от 15 км/ч. Скоростта на МПС е била измерена с автоматизирано техническо средство - мобилна автоматизирана система за видеоконтрол 11743ЕЕ, като МПС е установено и заснето с посочената системата за видеоконтрол. Същата е вписана под №5126 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност на одобрението до 07.09.2027 г. Изготвен е снимков материал към създадения клип.

Скоростта на движение е установена с посоченото техническо средство чрез изготвяне на фотоснимка, отразяваща дата, час, адрес и географски координати, както и скорост и самото превозно средство, в частност регистрационния номер на същото. Въз основа на тези данни на основание чл.189, ал.4 във вр.с чл.182, ал.1, т.2 на Д. Н. П. в качеството му на собственик на превозното средство е бил издаден атакуваният пред СРС фиш. ЕФ е връчен на лицето, срещу което е издаден, на 05.08.2023 г.

СРС е установил, че на 29.08.2023 г. в отдел "Пътна полиция" – СДВР е била входирана декларация от П. по повод издадения фиш, същата подадена по пощата. По нея органът не се произнесъл, тъй като е приел, че е подадена извън срока по чл.189, ал.5 ЗДвП.

В производството пред СРС са приложени справки от Българския институт по метрология - Удостоверение за одобрен тип на стационарна видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения 11743ЕЕ. От протокол за извършена последваща проверка е установено, че на системата е била извършена последваща проверка на 17.05.2022 г. и към датата на нарушението е била технически годна. Представена е Заповед № 8121з-931/30.08.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, с което е утвърдена формата на електронния фиш.

За да потвърди обжалвания пред него ЕФ, районният съд е приел, че нарушението е безспорно доказано, а при установяването му са спазени всички изисквания на закона. Съдът не е кредитирал представените с молба от 13.11.2024 г. от жалбоподателя доказателства. Приел е същите за изолирани от останалата доказателствена маса и единствено обслужващи твърденията на жалбоподателя за срочно подаване на декларация, че друго лице е управлявало МПС в процесния момент. Съдът е счел, че не може по недвусмислен начин да счита, че с приложеното известие за доставяне е била изпратена именно тази пратка с писмени документи, с посочените адресат и получател.

Съдебното решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу ЕФ, който подлежи на съдебен контрол на основание чл.189, ал.8 ЗДвП.

СРС е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на правнорелевантните факти по делото. Законодателят е предоставил възможност на определените от министъра на вътрешните работи служби при установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и/или

регистрационния номер на МПС (чл.165, ал.2, т.6 ЗДвП), които снимки и/или видеозаписи са част от доказателствения материал към административната преписка. Приложени към преписката са копие от регистъра на одобрените за използване типови средства относно стационарната видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения на Българския институт по метрология и протокол от последваща/периодична проверка на Главна дирекция "Мерки и измервателни уреди" към Българския институт по метрология, посредством които се установява, че процесното автоматизирано техническо средство е от одобрен и вписан в регистъра тип, нарушението е констатирано в срока на одобряване на типа и след като техническото средство е преминало през периодична проверка.

На основание чл.189, ал.4, изр.второ ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното й заплащане. Атакуваният ЕФ съдържа изрично уточняване, че е издаден от Столична дирекция на вътрешните работи, която е териториална структура на МВР. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, стационарно в настоящия случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по тълк.дело № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП реквизити, поради което в ЕФ не следва да се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. В този ред на мисли е неоснователно касационното оплакване за липса на дата на издаване на ЕФ, доколкото такъв негов реквизит в закона липсва. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл.59, ал.2 ЗАНН във вр.с чл.189, ал.8 ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено.

По делото пред районния съд е приложена разпечатка от заснетия видео-клип, на който ясно личи рег.№ на автомобила. Издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл.189, ал.15 ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка.

Неоснователно е касационното оплакване за неправилно изяснена от СРС фактическа обстановка. По делото са представени в снимков вид данни за разположения пътен знак на мястото на нарушението. Въведеното на мястото на нарушението ограничение на скоростта е 50 км/ч в населено място. В оспорения ЕФ е посочена посочената разрешена скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано. Мястото на нарушението е в достатъчна степен индивидуализирано, тъй като в ЕФ не се говори общо за [улица], а за точно място на

констатацията за превишена скорост на автомобила - до №326.

Правилно Съдът не е кредитирал с доверие представените в съдебното производство писмени доказателства от жалбоподателя. Преценката относно писмените доказателства се осъществява въз основа на закрепения в чл.14, ал.1 НПК принцип за вътрешно убеждение, съгласно който Съдът, прокурорът и разследващите органи вземат решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководят от закона.

От съществено значение за спора е попълнената декларация, с която жалбоподателят е посочил, че нарушението е било извършено от друго лице – Й. И. Ч.. Като частен свидетелстващ документ декларацията материализира изявление на лицето с правно значение, като притежава формална доказателствена сила, изискваща за автор на направеното изявление да се счита лицето, подписало документа. Законът не предвижда изявленията, материализирани в частния документ, да имат задължително обвързващо за Съда действие. Съдържанието им се преценява от Съда по вътрешно убеждение, във връзка с останалите обстоятелства по делото съгласно принципа на чл.14 НПК. Верността на изявлението, съдържащо се в частните свидетелстващи документи, се преценява с оглед това от кого изхождат, кога са съставени, по какъв повод и какви правни последици настъпват за страната, която се позовава на тези документи. Частният свидетелстващ документ се ползва с материална доказателствена сила само когато удостоверява неизгодни факти за страната, която го предоставя. Съответно, такъв документ не притежава доказателствена сила, когато с него издателят му иска да удостовери наличието на факти, от които черпи права.

Преценката на попълнената декларация по чл.189, ал.5, изр.второ ЗДвП (ред. - ДВ, бр.54 от 2017 г.), води до извода, че във встъпителната част на документа не е посочена датата на нарушението във, а само в декларативната му част, с което липсва единство и последователност в съдържанието на същия. Тъкмо удостоверителната функция на документа е засегната в случая. Наред с това в него се съдържа изявление, че собственикът на автомобила се е уверил, че го предоставя на правоспособен водач, което не е доказано. Това е така, защото макар да се твърди, че се прилага копие на Свидетелство за управление на МПС, към декларацията е приложено само копие на лична карта на Й. И. Ч., но не и СУМПС.

Според чл.1, ал.5 от Закона за българските лични документи, такива по смисъла на закона са: 1. документи за самоличност; 2. свидетелство за управление на моторно превозно средство; 3. документи за пребиваване. В нормата на чл.3 от закона е допълнено, че документите за самоличност удостоверяват самоличността, а при необходимост - и гражданството (ал.1); а СУМПС удостоверява правоспособността за управление на МПС, а за български граждани - и самоличността на територията на Република България (ал.3). От анализа на цитираните законови текстове е дължим извод, че самоличността на дадено лице може да се удостовери както с документ за самоличност (лична карта) така и със СУМПС, обаче правоспособността за управление на МПС може да се удостовери единствено и само със СУМПС, каквото в случая не е представено.

Тъй като нарушението е извършено на 06.12.2022 г., следва да се съобрази именно приложимата редакция на чл.189, ал.5, изр.второ ЗДвП (Изм. - бр.54 от 2017 г.), според която в 14-дневен срок от получаването на ЕФ собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. При положение, че за соченото друго лице, управлявало автомобила, такова свидетелство не е представено, е неприложим редът по чл.189, ал.5, изр.трето ЗДвП - за анулиране на първоначално издадения ЕФ и издаване на нов ЕФ за извършеното нарушение на

лицето, посочено в декларацията.

Съгласно чл.182, ал.1, т.2 ЗДВП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, в случая [населено място], в чертите на което безспорно се намира [улица], се наказва, за превишаване от 11 до 20 км/ч - с глоба 50 лв. В настоящия случай безспорно е установено извършването на нарушение от П. при управление на посоченото превозно средство с превишаване на скоростта с 15 км/ч.

Като е потвърдил оспорения ЕФ, Съдът е постановил правилен съдебен акт. Поради липсата на касационни основания, посочени в чл.63, ал.1 ЗАНН във вр.с чл.348 НПК касационната жалба е неоснователна. Обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Независимо от изхода на спора, в полза на ответника не следва да се присъжда претендираното от него юрисконсултско възнаграждение с писмената защита, тъй като същата не е представена своевременно – преди или по време на проведеното с.з. на 20.02.2026 г., за времето от 13,32 ч до 13,35 ч. писмената защита е постъпила след приключване на съдебното заседание.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1, предл.първо от АПК Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3614 от 07.10.2025 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 12827/2024 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.